בס"ד

יום **ב'**, **ח'** ב**חשון** תשס"א (**6** בנובמבר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

סיפורם של שני בנים...

"...לֵךְ לְךָ..." אמר אלוקים לאברם, "... **לֵךְ לְךָ מארצך וממולדתך ומבית אביך אל הארץ אשר אראך**" [בראשית **יב** 1], מתוך פרשת השבוע. באנו הערב מניחום אבלים אצל **שמעון ואולה אדשינה**, אשר בנם, **שלמה**, מסר את נפשו בשבוע שעבר בתקרית ירי באל-חאדר שליד בית-לחם. משפ' אדשינה הלכו מארצם, ממולדתם, מבית אביהם ועלו ארצה מניגריה לפני כ5- שנים. מסע החיים שלהם הביא אותם להתגייר ולעזוב את מערכת האמונות שלהם (האב היה כומר) ולחבר את גורלם עם גורל עם ה' יתברך.
והנה, הבן היה מוכן – כמו כולנו – גם להקריב את עצמו אם זה המחיר הדרוש כדי להגשים את חלום הוריו וחלומו שלו. יהא זכרו ברוך.

ולפני שבוע, נחנק אחד הנכדים שלנו (בן קצת יותר משנה) על חתיכת אוכל וכמעט ואיבדנו אותו ר"ל. הבן, שגר בהר ברכה, ליד שכם, הזמין את כולנו לסעודת הודיה ביישוב בשבת. מעריכים זה שחשוב לנו יותר כאשר כמעט ומאבדים אותו.

לעניות דעתי יש קשר בין הדברים...
ה' ציוה אותנו לעלות לארץ ישראל, לרשת אותה ולשבת בה. אין הארץ **ירושה** – היא לא מגיעה לנו "אוטומטית", אלא **מורשה** – אנחנו צריכים לעבוד בשבילה, להתאמץ ולהיות נכונים להקריב את עצמינו עבורה אם צריך. וכאשר אנו מתנהגים כאילו הכל מובן מאליו, אנו עלולים למצוא את עצמינו בסכנה לאבד את מה שיקר לנו. אזי נוצרים מצבים שבהם כמעט ומאבדים את הארץ, חו"ח, כדי שנלמד להעריך אותה.

כל זה הקדמה לדברים הבאים שהם **דעה אישית בלבד** ואבקש סליחתכם שאני חורג מהמסגרת הרגילה:
כזכור, התאריך הלועזי **4 ביולי 1776** היה בלוח העברי **17 בתמוז** שהוא תחילת תקופת האבל על חורבן שני בתי המקדש, שנמשך 3 שבועות עד ל-תשעה באב. הווה אומר, שבאותו יום שאזרחי ארה"ב חגגו כינון עצמאותם מבריטניה, היהודים שם ובכל העולם היו מתאבלים בו ביום על אובדן העצמאות הלאומית שלהם – לפעם ה1700- פלוס. כי למשך כל הדורות, עיני היהודים היו על ירושלים, כפי שאנו קוראים שנה שנה בסוף ליל הסדר, בסוף יום הכיפורים, ועוד: "**לשנה הבאה בירושלים הבנויה.**"
אין אנו שואפים לתפוס את השלטון במקומות גלותנו. תמיד ידענו שיש ירושלים אחת ויחידה. ואם אמונה/ידיעה זו נכפה עלינו מכורח הנסיבות (הרדיפות והדיכוי שבגלות...), הרי ב200- השנים האחרונות הקב"ה נותן לנו הזדמנות-פז – במתן לנו בחירה חופשית – להוכיח שאמנם אנו חוזרים הביתה מתוך רצון. לא עוד מכריחים אותנו לאהוב את ציון, אלא עכשיו סוף-סוף נוכל לגמול את חסד הנצח שה' נותן לנו ע"י נכונותנו ללכת "...**מארצך וממולדתך ומבית אביך**..." ולעלות לארץ הקודש.

ולכן, על יהודי ארה"ב להצביע מחר כפי ראות עיניהם. מחר הוא לא המבחן. **המבחן הוא אם מבינים מחרתיים** שהגיעה השעה לארוז את המזוודות ולחזור הביתה...

יום נעים!